

Sigmund naderde namelijk uit een andere zaal met zijn gasten....

„Ik zal je morgenavond schaken!” bracht Flodoardo plots met vuur uit.

„Hè ja, zaligjes!” ging Camilia er verrukt op in. „Dat moet je doen! Fijn! Ik ben nog nooit geschaakt! En vooral den eersten keer zal 't wel leuk zijn. Waar gaan we naar toe? Was er maar ergens cabaret of zoo iets, maar die afgezaagde middeleeuwen!”

„Ik neem je op mijn koolzwart ros mee naar mijn onneembaren burcht!”

„Hè, ja! Je kunt op me rekenen, hoor! Morgen als de voorstelling afgeloopen is. Zorg voor 'n mooie, volle maan. Dat maakt alles nog veel romantischer. Zal 'k m'n blauwe hoedje opzetten? Dat kleurt er bij. En heb je plaats in je tasch

voor 'n paar reservekousen van me? Die flurtdingen zijn zôo stuk.”

„Kus me, Camilia!”

„Ja, mijn Flodoardo!”

Inderdaad stond Camilia, die den komediant hoe langer hoe aardiger begon te vinden, op 't punt, aan zijn aandringend verzoek gevolg te geven. Juist op dit oogenblik werden beiden in hun spel, dat werkelijkheid dreigde te worden, gestoord.

Sigmund naderde namelijk uit een andere zaal met zijn gasten, de douairière Clotilde van Rozenhaag en den eervol gepensionneerden burchtheer Tittel tot Kittel. De douairière manoeuvreerde zoo'n beetje met haar face à main, zei dan uit de hoogte:

„Ik geloof, dat onze Camilia daar wat al te druk in gesprek is met dien jongen kunstenaar. Mooie meisjes moeten voorzichtig zijn met artisten. Ik ben bijna eens gekust door een schilder, die mijn portret had gemaakt. Ik heb hem door vier hellebaardiers in mootjes laten kerven en hem vervolgens op mijn kosten laten begraven. Ach ja, 't gaf zoo'n slordige boel, al die fragmentjes van den terechtgestelde. En hij had 't aan me verdiend: ik hoefde 'm nu immers dat portret niet te betalen?”

„Ach,” ging heer Sigmund er luchtigjes tegen in, want hij had juist zeer geanimeerd met de nog vrij bekoorlijke actrice Emilia staan converseeren. „laat haar maar eens praten met dien kwibus. Hij stond, meen ik, 'n gedicht voor haar te reciteeren. Dat is zijn vak. Ik zal 'm d'r straks wat voor geven.”

„Ja maar,” protesteerde de douairière stijfjes, „er zijn convenances! Mijn Diederik bijvoorbeeld zou 't heel onaangenaam vinden, als hij wist, dat zijn aanstaande....

„Zijn aanstaande?” riep heer Sigmund nu toch verbaasd uit.

„Ik maak maar 'n veronderstelling,” kwam de douairière thans wat voorzigtiger uit den hoek. „Ik zeg, mijn brave Diederik zou 't hoogst onaangenaam treffen als hij zag, dat een jonkvrouw, om wie hij veel gaf, zoo intiem met 'n.... komediant in gesprek was geraakt.”

„Ik mag hopen,” dacht heer Sigmund bij zichzelf, „dat dat lam stuk zoon van jou nooit om mijn Camilia zal heendraaien! Of anders zal ik hem met m'n ijzeren handschoen 'n aai toedienen, dat zelfs zijn rug er plat als 'n schol van wordt.” Doch luid sprak hij — en ook Flodoardo en Camilia, die nu wat stijver tegen elkaar deden, hoorden het —: „De fiere Diederik zal morgen onze gast zijn, niet waar? Dan kan hij tevens genieten van de voorstelling van: „Joséphonda” of „De Gemaskerde Ridder”.

De douairière Clotilde van Rozenhaag knikte tevreden. O, als Camilia en haar knappe Diederik elkaar maar weer eens gezien hadden, kwam alles wel in orde!

„Wonderlijk, wonderlijk,” mompelde de gepensionneerde burchtheer Tittel tot Kittel. „Nu weet ik op wien hij lijkt, zoo in dat ridderpakje.”

„Op wien dan?” vroeg heer Sigmund, om toch iets te zeggen.

„Op Flodoardo den Onversaagden,” antwoordde Tittel. „Jaren geleden heb ik hem voor 't laatst gezien. De jongen is 'n tijd op roof-tournée geweest om zijn vak goed te leeren en sinds zijn gezegende vader den laatsten adem uitblies, ben ik niet meer op zijn slot geweest. Maar voor zoover ik me kan herinneren....

houdt je nu maar zoo. Handigjes van je in elkaar gezet, hoor! De veiligste manier om 'n kansje te wagen, hè? Je bent me d'r een! Maar ik mag je wel! Gisteravond heb ik je al opgemerkt. Als ik je toen maar geen hoop heb gegeven doordat ik je zoo zat te fixeeren! Of, voor mijn part, heb wèl hoop. Ik zal toch zeker wel 't recht hebben, op dat vervelende ridderslot van mijn geachten pipa 'n beetje te flirten? Eenig tijdverdrijf heeft 'n jonkvrouw heusch wel noodig! O, was jij in plaats van 'n arm, noodlijdend acteur — wat willen ze tegenwoordig ook allemaal in de kunst? Enfin, dat zal later nog veel erger worden! — maar de ridder Flodoardo, van wien ik 'n paar nachten geleden nog zoo sterk gedroomd heb, al heb 'k hem nooit in levenden lijve gezien. Ik stel me voor, dat hij er zoo'n beetje uitziet als jij. Dat komt natuurlijk, omdat je in 'n ridderpak rondkuiert. 't Staat je heusch heel goed. Je kon 'n echte ridder zijn.” En luid verzuchtte ze, met haar gedachten bij dien eenen, van wien ze zelfs in den droom vervuld was:

„Flodoardo.”

Flodoardo, juist bezig aan 'n onmogelijken volzin met twintig rollende r's en 'n stervende geliefde, verslikte zich haast bij 't hooren van dien naam. Als iemand hem met 'n scherpe speer ergens flink in de zij had geprikt, zou hij er niet erger geschrokken van zijn. Hij keek verbaasd op en, terwijl hij deed, alsof hij de jonkvrouw eerst nu ontwaarde, vroeg hij:

„Wien bedoelt u, genadige?”

„O, dat doet er niet toe,” antwoordde Camilia vluchtigjes. „Of, als je 't dan precies weten wil, ik dacht toevallig aan 'n zekeren Flodoardo den Onversaagden, dien ik niet hebben mag van mijn pipa en die me daarom natuurlijk nog al eens door 't hoofd speelt. Maar zet nu maar niet 'n gezicht, alsof ik uit den hemel kom vallen. Je bent verliefd op me en dat heb je zoeven heel gladjes in m'n oor geblazen. Wees maar echt gek op me! Dat pleit voor je smaak. Ik ben er heelemaal niet boos om. Integendeel, 't geeft nog 'n afleidinkje. Maak me maar eens flink 't hof. 't Is hier zoo'n saaie boel, dat 'n edele jonkvrouw zoo iets wel eens hebben mag!”

„Maar als ik je 't hof maak, Camilia,” bracht de overblufte Flodoardo er bijkans stotterend uit, „wat zou dan Flodoardo zeggen, als hij er van wist?”

„Snuiter, bemoei je alsjeblief met je eigen zaken,” zei Camilia kortaf — „je bent maar 'n stukje vermaak voor me en dat behoef ik niet ernstig op te nemen. Zeg eens wat liefs, maak me 'n paar complimenten, waar ik 'n halven dag op teren kan. Jammer, jàmmèr, dat jij niet Flodoardo bent! Want die moet, naar ik hoor, niet om een vurig woordje verlegen zijn! Enfin, 'n mensch krijgt nooit wat-ie verlangt, zelfs al ben je 't kind van Sigmund den Stouten!”

„Laat ik dan als Flodoardo voor u morgen spelen!” stelde de pseudo-acteur haar met een galante buiging voor.

„Ja, dat is 'n idee!” stemde Camilia toe. „Alleen.... als ik dan maar niet vergeet, dat jij de echte niet bent!”

„Wat dan nog?” vroeg Flodoardo brutaler.

„Wel, dan zou ik misschien....” stamelde Camilia onthutst.